

[Justitsministeren.]

den folkelige Retsopfattelse, som i Længden maa være afgørende for Nævningerne. Men man maa ogsaa passe paa ikke at lade sig vildlede til at tro, at Nævningerne har gjort sig skyldige i Overtrædelse, altsaa i et Brud paa den Ed, de har aflagt, naar de har lovet at rette sig efter Loven, deraf at man læser i en Avis, at en Kvinde har tilstaaet at have begaaet Fosterfordrivelse og saa dog er blevet frifundet. Der er to Sager, som lige har været for Retten, en i Odense og en i København, og i begge disse har der paa en Maade foreligget en Tilstaaelse om at have begaaet Fosterfordrivelse. Det staar i Aviserne, og vedkommende Avislæser tror saa, at dermed er Sagen klar. Nu er det jo ikke muligt for nogen at oplyse, hvad der har bevæget Nævningerne til i saadanne Tilfælde at sige „ikke skyldig“, fordi ingen kan vide det andre end de 12 Nævninger, der har overvejet Sagen sammen, og ingen af disse maa sige noget om, hvad der er foregaaet og blevet sagt under disse Overvejelser. Man maa da se paa Sagens Sammenhæng og spørge: hvorledes kan det være gaaet til, hvorledes kan det paa nogen Maade være berettiget, og hvorledes kan det forenes med Nævningernes Samvittighed, at de har sagt „ikke skyldig“ i saadanne Tilfælde, hvor den paagældende sigtede har sagt: Ja, jeg har begaaet Fosterfordrivelse. Man maa da spørge: kan der ikke foreligge en Fejl fra vedkommende Kvindes egen Side? Kan det ikke bero paa et Forhold, hvis Betydning hun ikke forstaar? Det er da oplyst for mig fra bedst mulig Kilde med Hensyn til Tilfældet i Odense, at der blev det af Forsvareren stærkt gjort gældende, at der slet ikke forelaa nogen Fosterfordrivelse, men en Abort, idet Forsvareren paastod, at det meget ofte hænder, at frugtsommelige Kvinder, som maa arbejde haardt, aborterer i 2den eller 3die Maaned efter Befrugtningen, og den Kvinde, her var sigtet, var Folkestuepige paa et Hotel og havde meget haardt legemligt Arbejde. Det er derfor tænkeligt, og man kan vel endogsaa sige sandsynligt, at Nævningerne har ladet sig bestemme af denne Betragtning og har sagt: her er paa Grund af haardt legemligt Arbejde sket det, at denne Kvinde har aborteret i sit Svangerskabs 2den—3die Maaned, men hun har ikke fordrevet Fosteret. Hun kan godt have foretaget sig et eller andet med det for Øje, men der har ingen Fosterfordrivelse fundet Sted, og saa maa hun jo frifindes, og hvis det er rigtigt, at

det er den Betragtning, Nævningerne har anstillet, vil ærede Medlemmer se, at de altsaa har kunnet handle fuldkommen i Overensstemmelse med deres Samvittighed og med den edelige Forpligtelse, de har paataget sig.

I det andet Tilfælde, den i København ved Nævningeting for nylig paadømte Fosterfordrivelsessag, hævdede Forsvareren, at Nævningerne maatte have Ret til ud fra deres folkelige Opfattelse at afgøre, om der i det foreliggende Tilfælde, hvor Befrugtningen var foregaaet for kun ca. 2 Maaneder siden, kunde siges at foreligge et Foster. Det er jo et meget omdebatteret Spørgsmaal i den juridiske og lægevidenskabelige Litteratur, om der foreligger et Foster, saa snart en Kvindes Æg er blevet befrugtet, eller om der skal foregaa en vis Udvikling, saa man dog kan sige, at det har faaet en Form henimod det menneskelige, har rørt sig eller lignende. Det er, som sagt, et Spørgsmaal, som er meget omdebatteret. En af de mest konservative Mænd, vi vel har her i Landet, Højesteretsdommer Olrik, har nylig skrevet en Afhandling om dette Spørgsmaal, af hvilken man vel nærmest vil faa den Opfattelse, at i et Tilfælde som det her foreliggende foreligger der overhovedet ikke noget Foster, og man maa derfor gaa ud fra, at Nævningerne har fulgt Forsvareren i de Betragtninger, han har anstillet om, at der forelaa paa det Tidspunkt, da den fysiske Begivenhed fandt Sted, endnu ikke noget Foster. Naar det er Nævningernes Opfattelse, handler de samvittighedsfuldt ved at følge denne Opfattelse og rette sig efter den Ed, de har aflagt.

I det hele tror jeg at turde sige, at alle de Dommere, som har haft med Nævningeting at gøre, vil bekræfte den Opfattelse, jeg har: At der ingenlunde fra Nævningernes Side udvises Letfærdighed i den Maade, hvorpaa de beklæder deres Hverv, at de tværtimod gaar til deres Dommerhvervs Udførelse med den stærkeste Ansvarsfølelse og ofte stærkt trykkede netop af det Ansvar, som denne Gerning lægger paa dem, og den Forpligtelse, de edeligt har paataget sig til at optræde som Dommere og frifinde og dømme efter Loven og Sagens Bevisligheder, tænker de sikkert ikke paa nogen Maade paa at smøge af sig, men søger som gode Mænd og Kvinder at opfylde til det yderste. Der er derfor efter min Mening ingenlunde Grund til at nære Mistillid til Nævningedomstolens Af-